

A Fővárosi Ítéltábla dr. Jalsovszky Pál ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Balczó Gábor ügyvéd alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. március 28. napján kelt 14.G.41.582/2012/30. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000,- (Ötszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket fizesse meg az államnak az adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 2008. október 15-én - az alperesi ajánlatot megelőzően - kutatási szerződést kötöttek. Ennek bevezetőjében rögzítették, hogy a felek a szerződést a Kutatási és Technológiai Innovációs Alapról szóló 2003. évi XC. törvényre hivatkozással kötik meg. A felperes ezen törvény szerinti járulékfizetésre kötelezett belföldi székhelyű gazdasági társaságnak minősül és annak 4. § (3) bekezdése alapján mint járulékfizetésre kötelezett a szerződésben megjelölt díj erejéig a járulékfizetési kötelezettségének mérséklésére jogosult. Az alperes kijelentette, hogy a járulékfizetési kötelezettség mérséklésének igazolásához szükségessé váló valamennyi nyilatkozatot megteszi. A szerződés tárgyaként, az annak mellékletét képező kutatási ajánlatban részletezett kutatás-fejlesztési tevékenység elvégzését határozták meg, amelynek határideje 2008. december 15-e volt, az alperest megillető díj összege 16.500.000,- Ft + áfa.

Az alperes 2008. december 15-én adta át a felperesnek a tanulmányt egy „Kutatási jelentés” elnevezésű irattal. Ebben nyilatkozatot állított ki az innovációs járulék felhasználásáról, amely szerint az alperes által a felperessel kutatás-fejlesztési tevékenység végzésére kötött szerződés alapján végzett kutatási, fejlesztési tevékenység ellenértéke a megrendelő által a 2003. évi XC. tv. alapján fizetendő innovációs járulék összegéből a 4. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel

levonható.

A felperes 2008. december 18-án aláírta az alperes által megfogalmazott teljesítési igazolást, amiben a felperes igazolta, hogy az alperes a kutatás-fejlesztési feladatot elvégezte, az eredményterméket átadta, a megkötött kutatási szerződésben vállalt kötelezettségeinek eleget tett, további feladatokra a megbízó nem tart igényt és a megbízottal szemben további kötelezettséget nem támaszt.

Az alperes 2008. december 19-én állította ki 2008. december 15-i teljesítési határidővel a 2008/00032/Ft számú számláját 16.500.000,- Ft + 3.300.000,- Ft áfa, összesen bruttó 19.800.000,- Ft-ról, melyet a felperes megfizetett. A felperes az elkészített tanulmányt az üzleti működéséhez felhasználta, hasznosította.

A felperes az alperesnek fizetett 16.500.000,- Ft-tal csökkentette a 2008. évre vonatkozó innovációs járulékfizetési kötelezettségét, a 3.300.000,- Ft összegű áfát a 2008. évi december hónapra vonatkozó áfa bevallásában levonta.

A felperesnél 2010-ben az adóhatóság utólagos ellenőrzést tartott 2005-2006-2007 és 2008 évekre vonatkozó bevallások tekintetében. Az ellenőrzés során az adóhatóság munkatársai vitatták, hogy az alperessel kötött szerződés ellenértéke levonható az innovációs járulékból. A felperes 2010. október 12-én kelt levelében erről tájékoztatta az alperest, és kérte, hogy az alperes vagy általa felkért szakértő vizsgálja meg az anyagot és igazolja, hogy az a jogszabálynak megfelelő volt. Az alperes a 2010. október 19-én kelt válaszában tájékoztatta, hogy az irányadó Frascati kézikönyv 63. pontja definíciója, valamint 143. pontjában foglaltak alapján megfelel a kutatás-fejlesztési tevékenységnek és ellenértéke az innovációs járulékból levonható.

A Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal - felperesi kérésre - a 2010. november 10-én kelt szakmai állásfoglalásában arról tájékoztatta a felperest, hogy a tanulmány - tartalma alapján - nem tekinthető kutatás-fejlesztésnek a 2003. évi XC. törvény 12. § a)-d) pontjaiban megfogalmazott kritériumai szerint, hanem a 12. § e) pontja szerinti technológiai innováció, ami nem minősül kutatás-fejlesztésnek. A tanulmány nem áll összhangban továbbá a felperessel kötött kutatási szerződéssel sem, mert nem fogalmaz meg konkrét javaslatokat a cég számára hasznosítható kitörési pontokra, csak általánosságokat említ. A felperes 2010. november 15-én megküldte az alperesnek ezt az állásfoglalást és kérte annak részletes indokolását, hogy az alperes nyilatkozatának megfelelően, az általa készített anyag ellenértéke elszámolható az innovációs alappal szemben. Az alperes 2010. november 29-én kelt válaszában arról tájékoztatta a felperest, hogy újabb szakértői véleményt nem áll módjában bemutatni, mivel a hazai szakértői testületek hierarchikus rendje szerint a Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatalnál magasabb szintű fórumtól nem lehet szakértői véleményt bekérni; a korábbi levelében írtakat változatlanul fenntartotta.

Az adóhatóság a vizsgálat megállapításait tartalmazó jegyzőkönyvet 2011. február 21-én adta át a felperesnek, aki arra 2011. március 3-án részletes észrevételt terjesztett elő és kérte az adóbírság és késedelmi pótlék elengedését vagy mérséklését.

A felperes 2011. április 20-án tájékoztatta az alperest, hogy az adóhatóság nem fogadta el a tanulmányt az innovációs járulék terhére elszámolhatóként és az ehhez tartozó számlát hiteles számlaként. Kérte, hogy az alperes közölje, hogy az adóhatóság által megjelölt tanulmányok forrásai honnan származnak, milyen időpontban jelentek meg ténylegesen, hozzáférhettek-e az alperestől a megjelenés időpontját megelőzően.

A NAV Bács-Kiskun Megyei Adóigazgatósága a 2011. május 23-án kelt 4047544318/2011. számú - az utólagos ellenőrzés alapján hozott - határozatában a felperes terhére 16.500.000,- Ft innovációs járulék adóhiányt, 3.300.000,- Ft összegű általános forgalmi adó vonatkozásában is adóhiányt, a két összeg után összesen 9.900.000,- Ft adóbírságot, az ügynöki szerződéssel kapcsolatban keletkezett 669.000,- Ft társasági adóhiány után további 334.000,- Ft adóbírságot, és az összesen 20.469.000,- Ft összegű adóhiány alapján 3.799.000,- Ft késedelmi pótlékot állapított meg. Ezen túlmenően összesen 18.778.000,- Ft társasági adóhiányt állapított meg a felperes terhére, amelyből a helyi iparüzési adóval kapcsolatban a 2005. és 2006. évekre összesen 18.109.000,- Ft társasági adóhiányt,

míg az ügynöki szerződéssel kapcsolatban a 2007. és 2008. évekre összesen 669.000,- Ft társasági adóhiányt határozott meg. Az alperessel kötött szerződés vonatkozásában az adóhatóság által az innovációs járulék és áfa vonatkozásában tett megállapítások kihatásaként az adózás előtti eredményt csökkentő és növelő tételek végeredményeként a társaság adózás előtti eredményében változás nem történt, így e körben társasági adóhiányt nem állapított meg. Az adóhatóság a helyi iparüzési adóval kapcsolatos adóhiány vonatkozásában késedelmi pótlékot nem számított fel a felperesnek, kivételes méltányosságból.

A felperes az adóhatóság határozatával szemben fellebbezéssel nem élt; 2011. június 7-én átutalással fizette meg az adóhatóságnak a 3.799.000,- Ft késedelmi pótlékot és az összesen 10.234.000,- Ft adóbírságból 5.893.000,- Ft-ot. A fennmaradó adóbírságot, az áfát és az innovációs járulékot, összesen 23.698.101- Ft-ot, a 2011. június 1-jén benyújtott adóbevallásokban a javára mutatkozó túlfizetésekből átvezetés útján teljesítette az adóhatóság felé.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2012. szeptember 13-án benyújtott keresetében a Ptk. 318. § (1) bekezdésére alapítottan szerződésszegéssel okozott kártérítés jogcímén az alperest összesen 33.390.101,- Ft, ennek 2011. május 23-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy a szerződésben kikötött lényeges tulajdonsága volt a Ptk. 277. § (1) bekezdés c) pontja szerint az, hogy az alperes szolgáltatása a felperest adókedvezmény igénybevételére jogosítsa. Erre tekintettel az alperes a Ptk. 305. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint hibásan teljesített, mert a teljesítéskor az alperes szolgáltatása nem felelt meg a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak, mivel az nem minősült a 2003. évi CX. törvény 12. § a)-d) pontjai szerint meghatározott kutatás-fejlesztésnek, hanem csak a 12. § e) pontja szerinti technológiai innovációnak, amely az innovációs járulék vonatkozásában kedvezmény igénybevételére nem jogosította. Mivel kártérítési igényt érvényesített, ezért arra az általános ötéves elévülési idő az irányadó. Kifejtette, hogy azért az alperestől rendelte meg a tanulmányt, mert az alperes rendelkezett ehhez szakértelemmel, ezért az alperesnek kellett tisztában lennie azzal, hogy a szolgáltatása a szerződésben megjelölt célra, azaz adókedvezmény igénybevételére nem alkalmas. Az adókedvezménytől azért esett el, mert az alperes által szolgáltatott tanulmány nem minősült olyanoknak, amely adókedvezmény igénybevételét megalapozta volna és emiatt érte kár. Az adóhatóság azért tagadta meg az innovációs járulékkedvezmény és az áfa levonásának érvényesítését a felperestől, mert azok objektív feltételei nem álltak fenn.

Vitatta, hogy a kár elhárítása vagy csökkentése érdekében nem az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsította volna.

Keresetében az adóhatóság által megállapított 3.799.000,- Ft késedelmi pótlék 97 %-át érvényesítette jelen perben, mivel ez áll arányban az alperesi hibás teljesítésből eredően megállapított innovációs járulékkal és áfa különbözettel.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Elsődlegesen elévülési kifogást terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a felperes hibás teljesítés miatt kártérítés jogcímén követeli a teljes vállalkozási díjat, ami lényegében a Ptk. 306. § (1) bekezdés b) pontja szerinti szavatossági alapon érvényesített elállási jog szerinti díj visszakövetelésének tekinthető, ami azonban csak a teljesítéstől számított hat hónapos szavatossági határidőn belül érvényesíthető.

Másodlagosan érdemben arra hivatkozott, hogy a kutatási szerződés preambulumban rögzítettek nem az alperesnek a szavatossági vagy egyéb kötelezettségébe tartozó vállalása, hanem a felperes kijelentése, hogy járulékfizetésre kötelezett és jogosult a járulék mérséklésére. A szerződésben vállalt kötelezettsége a kutatás-fejlesztési tanulmány elkészítése és annak felhasználási jogainak

átadása volt, és nem vállalt arra felelősséget, hogy a szolgáltatás eredményére tekintettel a díj a felperes részéről levonható lesz az innovációs járulékból.

Előadta, hogy a felperes a tanulmányt minden fajta kifogás nélkül átvette, erről kiállította a teljesítésigazolást és le is mondott minden további igényéről.

Állította, hogy a perbeli kutatási szerződés szerinti tevékenység a 2003. évi XC. törvény 12. § c) pontja szerinti ipari vagy alkalmazott kutatásnak minősül. Álláspontja szerint a törvény definíciója és a Ptk. 412. § (1) bekezdése alapján is a kutatás eredménye nem garantált és a definíció nem zárja ki a már meglévő tudásanyagok, adatok, tények felhasználását.

A keresetnek a késedelmi pótlék összegszerűsége vonatkozásában kifogásolta a felperes által alkalmazott arányosítási, számítási módot.

Állította, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 340. § szerinti kárenyhítési kötelezettségének, mivel nem merítette ki a bírósági felülvizsgálatig bezárólag a jogorvoslati lehetőséget.

Arra is hivatkozott, hogy amellett, hogy az adóhatóság határozata jogszabálysértő és téves jogértelmezésen alapult, jelentős önellentmondásokat is tartalmaz. Az alperes a hibátlan teljesítés érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, melyet a teljes perbeli bizonyítási anyag tartalma, az alperes írásbeli nyilatkozatai és a tanúbizonyítás is alátámaszt.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. március 28. napján kelt 14.G.41.582/2012/30. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 33.390.101,- Ft-ot és ezen összegből 9.692.000,- Ft után 2011. június 7. napjától és 23.698.101,- Ft után 2011. június 1. napjától 2013. június 30. napjáig terjedő időre minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékének megfelelő, míg 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig járóan minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékének megfelelő kamatot, továbbá 2.753.476,- Ft perköltséget. A keresetet ezt meghaladóan elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta, amivel kapcsolatban megállapította, hogy a felperes keresetében egyértelműen nem a Ptk. 306. §-án alapuló szavatossági jogot, hanem - tartalma szerint - a Ptk. 310. §-a szerinti kártérítési igényt érvényesített, amelyre a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni, a kártérítésre a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti általános ötéves elévülési határidő az irányadó. A felperes keresetében érvényesített károk vonatkozásában a felperes vagyonában értékcsökkenés, azaz károsodás akkor következett be, amikor az adóhatóság határozatában a terhére megállapított összeget az adóhatóság felé teljesítette, vagyis 2011. júniusában. A felperes kártérítési igényének elévülési határideje ebben az időpontban kezdődött, amelyhez képest a felperes 2012. szeptember 13-án benyújtott keresete az elévülési határidőn belül került előterjesztésre. Az alperesi hivatkozással szemben a felperes a kifizetett díj visszafizetése iránt igényt nem érvényesített, hanem a szolgáltatás hibája miatt részben a kifizetett díj összegével azonos mértékű és ezen felüli egyéb kárainak megtérítését kérte.

Alaptalannak találta azt az alperesi hivatkozást is, hogy a kártérítési igényre is a szavatossági jogok érvényesítésére vonatkozó hat hónapos elévülési időt kell alkalmazni. E körben utalt az 1/2012. (VI.21.) PK vélemény 14. pontjára, amely szerint a kártérítés a hibás teljesítés további ún. szubjektív jogkövetkezménye.

A kártérítési felelősség megállapítására, mértékére és módjára a kártérítés igényérvényesítésének feltételeit illetően a Ptk. 310. §-ának utaló szabálya folytán a Ptk. XXIX-XXXI. fejezeteiben foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni. Ebből következően az egyes szavatossági jogok érvényesítésének feltételeire vonatkozó, a Ptk. 306. §-ában foglalt szabályok ebben a körben nem irányadóak és a hibás teljesítéssel okozott kár megtérítése iránti igény érvényesítésére - a I. számú Polgári, Gazdasági Elvi Döntés III. pontjában foglaltak szerint is - nem vonatkoznak a szavatossági

jogok érvényesítésére megszabott határidők sem. A jogosult a Ptk. 310. §-a alapján a hibás teljesítésből eredő mindenfajta kára megtérítésére igényt tarthat a Ptk. 310. §-a és a 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésszegésért való felelősség körében az általános elévülési határidőn belül, ezért az alperes elévülési kifogását elutasította és a keresetet érdemben vizsgálta.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a szerződés preambulumban rögzített nyilatkozat nem minősül az alperes vállalásának. Egyrészt a kutatási szerződés preambuluma is rögzíti, hogy a felek a szerződést a 2003. évi XC. törvényre hivatkozással kötik meg, azaz kifejezetten nevesítették a szerződés célját; másrészt a szerződés I/1. pontja szerint a szerződés tárgya az annak mellékletét képező „kutatási ajánlat”, amelyben az alperes kifejezetten és kiemelten rögzítette, hogy jogosult kutatás-fejlesztési tevékenység folytatására és a vele erre kötött szerződés alapján végzett tevékenység ellenértéke a megrendelő által az innovációs járulék összegéből levonható. Az alperes által a szerződés teljesítését követően kiállított „Kutatási jelentés” ugyancsak tartalmazza az alperes kifejezett nyilatkozatát, hogy tevékenységének ellenértéke az innovációs járulékból levonható. A szerződéskötés során mindkét fél részéről eljáró személyek tanúvallomásukban ugyancsak egybehangzóan azt adták elő, hogy a szerződés lényeges, mindkét fél által elfogadott kikötése volt, hogy az alperes az innovációs járulék csökkentésére alkalmas kutatási, fejlesztési tevékenységet, szolgáltatást végezzen a felperes számára. Mindezekre, továbbá a BH 2009/324. számú eseti döntésre is hivatkozással az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Ptk. 305. § (1) bekezdése és a Ptk. 277. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperes szolgáltatásának szerződésben kikötött lényeges tulajdonsága volt, hogy olyan kutatás-fejlesztési tevékenységet, szolgáltatást végezzen, melynek ellenértéke az innovációs járulék terhére elszámolható. Ennek hiányában az alperes szolgáltatása hibásnak minősül, függetlenül attól, hogy egyébként a tanulmány a felperes számára hasznosítható volt.

A jogfenntartás hiányára vonatkozó alperesi kifogással szemben kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 316. §-a szerinti szabály a teljesítés időpontjában a jogosult által kifejezetten ismert, tudott hiba esetén zárja ki az igényérvényesítést, arra utaló körülmény azonban nem volt, hogy a felperes kifejezetten tudta volna, hogy az alperes szolgáltatása nem minősül kutatás-fejlesztési tevékenységnek, és ezért a kedvezmény igénybevételére nem alkalmas. A felperes esetleges kártérítési igényei vonatkozásában a teljesítésigazolás sem tartalmaz a Ptk. 207. § (4) bekezdése szerinti joglemondó nyilatkozatot. A felperes azon kijelentése, hogy az alperessel szemben további kötelezettséget nem támaszt, nem értelmezhető kiterjesztően úgy, hogy a nyilatkozat megtételének időpontjában a felperes által még nem is ismert esetleges kártérítési igényéről lemondott volna az alperessel szemben.

A hibás teljesítés ténye vonatkozásában rögzítette, hogy azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes szolgáltatása kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül-e, illetve, ha az innovációs technológiai szolgáltatás, akkor az innovációs járulék vonatkozásában levonásra a felperest jogosítja-e.

A 2003. évi XC. törvény 4. § (3) bekezdése rendelkezik a költséglevonásról. Ennek alkalmazásához maga a törvény ad értelmező rendelkezést a 12. §-ban. A 12. § b) pontja határozza meg a kutatás-fejlesztés törvényi definícióját akként, hogy az alatt az alapkutatás, ipari vagy alkalmazott kutatás, valamint a kísérleti fejlesztés értendő. A 12. § a), c) és d) pontjai tartalmazzák a kutatás-fejlesztés fogalomba tartozó tevékenységek törvényi definícióját is. A törvény 12. §-ában foglalt fogalom meghatározások és értelmező rendelkezések alapján egyértelmű, hogy a 4. § (3) bekezdésben használt kutatás-fejlesztési tevékenység alatt a törvény 12. § b) pontjában foglalt fogalmat kell érteni, amely alá a 12. § a), c) és d) pontjaiban definiált tevékenységek tartoznak. Ezen tevékenységektől elkülönülő tevékenységként nevesíti és definiálja a 12. § e) pontjában a technológiai innovációt, ezért alaptalan az az alperesi hivatkozás, hogy a 4. § (3) bekezdése szerinti kutatás-fejlesztési tevékenységbe az innovációs tevékenység is beletartozik. Mindezekből az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződéskötéskor hatályos 2003. évi XC. törvény 4. § (3) bekezdése szerinti járulékkedvezményre csak a 12. § b) pontja szerinti és annak alapján az a), c) és

d) pontok alá tartozó tevékenység ellenértéke vonható le a felperes által fizetendő járulékból, míg a technológiai innovációs tevékenység költsége a járulékkedvezmény igénybevételére nem jogosít.

Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára szakértői bizonyítást rendelt el annak megítéléséhez, hogy az alperes szolgáltatása kutatás-fejlesztésnek vagy technológiai innovációnak minősül. Ennek eldöntésére a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalát rendelte ki szakértőként, amely megállapította, hogy a szerződéskötés idején hatályos jogszabályi környezet alapján az alperes által elkészített tanulmány nem felel meg a 2003. évi CX. törvény 12. §-ában foglaltak szerint definiált kutatás-fejlesztési projektekkel szemben támasztott követelményeknek, így az nem tekinthető sem alapkutatásnak, sem alkalmazott kutatásnak, sem pedig kísérleti fejlesztésnek. Az elsőfokú bíróság az aggálytalan szakértői vélemény alapján, melyet a peres felek sem kifogásoltak, megállapította, hogy az alperes szolgáltatása nem minősül kutatás-fejlesztési tevékenységnek, ezért a 2003. évi CX. törvény 4. § (3) bekezdése alapján nem alkalmas a járulékkedvezmény igénybevételére. Ebből következően az alperes szolgáltatása a Ptk. 305. § (1) bekezdése alapján hibásnak minősült.

A becsatolt adóhatósági határozatból megállapíthatóan az alperes hibás teljesítésével okozati összefüggésben a felperesnek kötelezettsége keletkezett 16.500.000,- Ft innovációs járulék, az ehhez kapcsolódó áfa, valamint az adóhiány miatt felmerült 9.900.000,- Ft összegű adóbírság megfizetésére, amely az alperes szerződésszerű teljesítése esetén nem merült volna fel. Mindezek határidőben való be nem fizetése miatt volt köteles a felperes késedelmi pótlék megfizetésére is. Az alperes alaptalanul kifogásolta a felperes által alkalmazott arányosítási módszert, mert az adóhatóság a 2005-2008. évekre állapított meg adóhiányokat, amely után kiszabott késedelmi pótlék nemcsak az összegtől, hanem az adóhiány keletkezésének időpontjától, időtartamától is függ és a perbeli adóhiányok a vizsgált időszak utolsó évében, azaz 2008-ban keletkeztek. Az adóhatóság határozatából megállapítható, hogy késedelmi pótléket csak a perbeli 2008. évre vonatkozó, összesen 19.800.000,- Ft összegű innovációs járulék és áfa adóhiány után és a 2007-2008. évekre vonatkozó ügynöki szerződéssel kapcsolatos, összesen 669.000,- Ft társasági adóhiány után szabott ki. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem vitatta a kifogására a felperes által 9. sorszámú beadványában az arányosítás indokaival kapcsolatos állításait és levezetéseit a késedelmi pótlék összegszerűségéről. Mindezekre tekintettel a felperes 3.690.101,- Ft összegben meghatározott késedelmi pótlékkal felmerült kártérítési igénye is az alperes hibás teljesítésével felmerült kárnak minősül.

A kártérítési felelősség alóli kimentés körében az alperes lényegében a peranyagra hivatkozott, de konkrétumot a kimentése alapjául nem fogalmazott meg, és az elsőfokú bíróság sem talált felróhatóságát kizáró körülményt.

Nem értett egyet az elsőfokú bíróság azzal, hogy a felperes kárelhárítási, csökkentési kötelezettsége körében köteles lett volna az adóhatóság határozatát megfellebbezni és annak eredménytelensége esetén bírósági felülvizsgálati eljárást kezdeményezni, melyet neki felróható okból elmulasztott. Egyrészt nem állapítható meg, hogy a jogorvoslatok eredményre vezettek volna-e és milyen mértékben; másrészt egyébként is alaptalannak tartotta az elsőfokú bíróság az alperes által e körben felhozott érveit, figyelemmel a jelen perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményre, amiből következően az innovációs járulék és áfa fizetésre kötelezés nem lett volna elkerülhető, mert az alperes szolgáltatása nem minősült kutatás-fejlesztésnek, és ezért számlája tartalmilag nem hiteles, ami önmagában az adóhiány megállapítását szükségszerűvé teszi. A felróhatósággal kapcsolatos alperesi hivatkozásoknak ezért legfeljebb az adóbírság és a késedelmi pótlék vonatkozásában lehetett volna jelentősége egy esetleges jogorvoslatnál. Az adóbírság és a késedelmi pótlék vonatkozásában a kötelező szankciók alkalmazásától bármilyen eltérésre csak rendkívüli ok szolgálhat. Az adóhatóság határozatából megállapítható, hogy a helyi iparüzési adóval összefüggésben felmerült társasági adóhiánynál talált rendkívüli okot és a felperes eljárását is vizsgálva mellőzte a szankciókat. A perbeli adóhiányok vonatkozásában azonban kivételes méltánylást érdemlő okot az adóhatóság nem tudott megállapítani és az alperes sem tudott felhozni a

perben, ami egy esetleges jogorvoslati eljárásban valamilyen mértékben eredményre és a bírság, illetve a pótlék mérséklésére vezethetett volna.

Tévesnek találta azt az alperesi hivatkozást az elsőfokú bíróság, hogy az adóhatóság határozata ellentmondásos. A határozat alperes által megjelölt oldalai (9. és 11.) és a határozat 17. oldal 5. pontjának első bekezdése alapján ugyanis egyértelmű, hogy az adóhatóság a társasági adóalap szempontjából vizsgálta a megállapításainak kihatásait és a perbeli innovációs járulék és áfaösszegek vonatkozásában mindösszesen + 19.800.000,- Ft adózás előtti eredményt növelő és - 19.800.000,- Ft adózás előtti eredményt csökkentő tételt állapított meg, amelynek egyenlege 0,- Ft, ezért ezekkel a tételekkel összefüggésben társasági adóhiánya nem keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját a kereseti kérelemtől eltérően határozta meg, a tényleges teljesítést vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását és perköltségben történő marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem állapította meg helyesen, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésével ellentétesen nem a maguk összességében és nem megfelelően értékelte, továbbá téves jogi következtetéseket vont le a rendelkezésre álló bizonyítékokból.

Az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt álláspontjával szemben a per tárgyát képező kutatási szerződésnek a tárgya és lényeges tulajdonsága nem az volt, hogy a felperes az innovációs járulékfizetési kötelezettségét csökkentse, hanem az, hogy az alperes kutatás fejlesztési tevékenységet végezzen. Az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában kifejtett álláspontja téves és hibás, ellentétes a Ptk. 305. § rendelkezéseivel és az adójogi szabályokkal. Rámutatott arra, hogy a szerződés tárgya a kutatás volt, és ezen alperesi eredmény szempontjából lehet vizsgálni a teljesítés megfelelőségét. Az alperesi teljesítésnek az nem volt része, hogy a felperes tudja-e csökkenteni járulékfizetési kötelezettségét vagy sem.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes 2012. december 5-én kelt ellenkérelmében foglaltakat. Ezen ellenkérelem 2. oldalán rámutatott arra, hogy a tanulmányban felhívta a 2003. évi XC. törvény 12. § f) pontját is, amely a technológiai innováció fogalmát határozza meg. Ezen törvényhely szerint a technológiai innovációs tevékenység díja nem vonható le az innovációs járulék összegéből. A felperes döntése és felelőssége az, hogy az adójogi jogszabályok alapján a peres felek között létrejött kutatási szerződést és az ez alapján kibocsátott számla ellenértékét elszámolja-e a költségei között és csökkenti-e az innovációs járulékfizetési kötelezettségét. Azzal kárt az alperesi társaság nem tudott okozni, hogy a felperes saját döntése és belátása alapján úgy döntött, hogy az innovációs járulékfizetési kötelezettségét csökkentette.

Előadta továbbá, hogy maga a felperes is úgy nyilatkozott, hogy az alperesi társaság teljesítését elfogadja és azt megfelelőnek tartja, amit egyrészt a teljesítésigazolás aláírásával tett meg, másrészt pedig az adóhatósági eljárás során, amelyre a 2002. december 5-én kelt ellenkérelem 2. oldalán hivatkozott. Az elsőfokú bíróság az alperes által a fellebbezésében idézett felperesi nyilatkozatot és az adójogszabályok rendelkezéseit figyelmen kívül hagyta, a Ptk. 207. §-ában foglaltakkal ellentétesen értékelte a felperes által aláírt teljesítésigazolást.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően vizsgálta és értelmezte a felperesnek a Ptk. 340. §-ában meghatározott kármegelőzési és kárelhárítási kötelezettségét, továbbá a felperest ért kár összecszerúságát. Tény, hogy a felperes az elsőfokú adóhatósági határozatot elfogadta és ellene nem élt fellebbezéssel. A felperes abban az esetben járt volna el megfelelően és tett volna eleget a Ptk. 340. §-ában foglalt és őt terhelő kötelezettségének, ha az elsőfokú adóhatósági határozat ellen fellebbezést nyújtott volna be és kimerítette volna jogorvoslati lehetőségét. A fenti felperesi kötelezettség teljesítését az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, kizárólag elméleti okfejtésbe bocsátkozott, annak ellenére, hogy arra sem hatásköre, sem joghatósága nem volt. Mivel a felperes a

Ptk. 340. §-a rendelkezéseinek nem tett eleget, ezért nem követelheti a kárának megtérítését az alperestől.

A kár összegszerűsége körében előadta, hogy a felperes az alperesi megbízási díj kétszeresét érvényesítette, amely kárigény egyébként is eltúlzott volt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogsértően járt el, amikor a megbízási díjhoz képest jelentősen nagyobb kár megtérítésére kötelezte az alperest úgy, hogy az alperes úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, azaz írásbeli szerződést kötött, a szerződést határidőben és szerződésszerűen teljesítette, a teljesítésről a számlát a hatályos jogszabályok szerint kibocsátotta.

Továbbra is fenntartotta az elévülésre vonatkozó és az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett álláspontját és állította, hogy a felperes hibás teljesítésből eredő igénye, amely szavatossági igény, elévült, mert a felperes elkésetten fordult a keresetével a bírósághoz.

A felperes az ellenkérelmében - annak tartalma alapján - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltség viselésére történő kötelezését kérte.

A keresetlevélhez csatolt kutatási ajánlatból, a kutatási szerződésből és a kutatási jelentésből egyértelműen kitűnik, hogy a megrendelt szolgáltatás mindkét fél által ismert lényeges tulajdonsága volt, hogy a szolgáltatás a felperesi innovációs járulékkedvezmény igénybevételére jogosítsa. Enélkül a felperes a szerződést egyáltalán nem, vagy nem ilyen tartalommal kötötte volna meg. Az alperes a 2010. október 19-i, valamint a 2010. november 29-i válaszleveleiben is biztosította a felperest arról, hogy szolgáltatása megfelel a kutatás-fejlesztés fogalmának, ezért felperes alappal érvényesíthet innovációs járulékkedvezményt. Az alperes megalapozatlanul hivatkozott a technológiai innováció fogalmára, mivel a fenti dokumentumokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes olyan szolgáltatás elvégzését vállalta, amely a 2003. évi XC. törvény 12. § b) pontjában foglalt kutatás-fejlesztésnek minősül.

Téves a 2003. évi XCII. törvénnyel kapcsolatos alperesi hivatkozás, mivel a felperesnek nem volt és nem is lehetett célja a 2003. évi XC. törvény innovációs járulékkedvezményt szabályozó rendelkezéseinek a megkerülése, hiszen maga a jogalkotó rendelkezett úgy, hogy a kutatás-fejlesztés költségével csökkenthető a fizetendő innovációs járulék összege. Az, hogy az alperes nem szerződésszerűen teljesített, amelynek eredményeként az adóhatóság megtagadta a felperestől az innovációs járulékkedvezményre való jogosultságot, nem róható a felperes terhére.

A Ptk. 207. §-ával összefüggésben ismételten kiemelte, hogy a felperes az alperes teljesítését abban a hiszemben fogadta el, könyvelte le és tekintette szerződésszerűnek, hogy az alperes tevékenysége és a kapott tanulmány innovációs járulékkedvezmény igénybevételére jogosító kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül. A felperes a szolgáltatás elfogadásakor nem tudott és nem is tudhatott arról, hogy az alperes teljesítése nem felel meg a kutatás-fejlesztés kritériumainak, mivel egyrészt a felperes nem rendelkezett ilyen irányú szakértelemmel, másrészt a kellő szakértelem és tapasztalat birtokában lévő alperes kifejezetten úgy hirdette, úgy vállalta és később is akként minősítette a szolgáltatását, hogy az innovációs járulékkedvezményre jogosító kutatás-fejlesztésnek minősül. A felperes tehát indokoltan állította ki a teljesítésigazolást, amely nem értelmezhető kiterjesztően.

Megjegyezte, hogy az alperes egy interneten fellelhető tájékoztató alapján - amelyet az ellenkérelméhez csatolt - a nyilvánosság számára is úgy hirdette magát, mint aki közreműködik az innovációs járulékfizetési kötelezettség optimalizálásában, vagyis olyan kutatás-fejlesztési tevékenységet végez a vállalkozások számára, amelynek eredményeként a vállalkozások jogosulttá válnak az innovációs járulékkedvezmény felhasználására.

Az adóhatóság azért tagadta meg a felperestől az innovációs járulékkedvezmény érvényesítését, illetve az áfa levonását, mert azok objektív feltételei nem álltak fenn, azaz, hogy az igénybe vett szolgáltatás kutatás-fejlesztésnek minősüljön. Úgy szintén nem állt fenn az áfalevonási jog azon feltétele, hogy a felperes a szolgáltatásról tartalmilag hiteles számlával rendelkezzen. Tekintettel egyrészt arra, hogy a kutatás-fejlesztési minőség megítélése a felperes szakmai kompetenciáján

kívül esik, másrészt arra, hogy az adóigazgatási eljárás időszakában a legmagasabb szakmai fórumként működő Nemzeti Kutatási és Technológiai Hivatal szakmai állásfoglalásában azt állapította meg, hogy az alperes tevékenysége nem minősül kutatás-fejlesztésnek, a felperesnek nem volt érdemi jogalapja a fellebbezésre, amiből adódóan a fellebbezésnek nem volt értelme. Az, hogy a felperes a kutatás eredményét közgazdaságtani és üzleti értelemben hasznosnak találta, illetőleg hasznosította, nem mentesíti az alperest a hibás teljesítésből eredő kötelezettségei alól.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján az alperes teljes kártérítésre köteles, vagyis a felperest olyan helyzetbe kell hoznia, mintha a kár be sem következett volna. Erre pedig csak akkor van lehetőség, ha a hibás teljesítésével okozati összefüggésben felmerült valamennyi kárt megtéríti a felperes részére. Amennyiben az alperes szerződésszerűen teljesített volna, úgy az adóhatóság nem vitatta volna el a felperestől az innovációs járulékkedvezményre való jogosultságot és nem állapította volna meg a terhére a határozatban megjelölt összegeket. Ebből következően a felperes alappal tart igényt a 33.390.101,- Ft összegű tőkére és annak törvényes kamataira.

Az alperes továbbra is tévesen hivatkozott a hibás teljesítésből eredő szavatossági igény elévülésére, mivel a felperes nem szavatossági, hanem kártérítési igényt érvényesített az alperessel szemben. Ezzel összefüggésben utalt az 1/2012. (VI.21.) PK vélemény 14. pontjára, a I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntés III. pontjára és a BH 1996/87. számú eseti döntésre. Mivel kártérítési igényt érvényesített az alperessel szemben, ezért annak elévülésére a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti általános ötéves határidő az irányadó, a 2011. júniusi teljesítésre és a 2012. szeptember 13-i keresetlevél benyújtására tekintettel az igényét az elévülési időn belül érvényesítette.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, jogorvoslati kérelem hiányában nem vizsgálta a felperes keresetét elutasító ítéleti rendelkezést.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, a jogszabályi rendelkezések helytálló értelmezésével megalapozottan marasztalta az alperest kártérítés jogcímén; határozata a Pp. 221. §-ának teljes egészében megfelel.

Az elsőfokú bíróság a kártérítés jogcímén előterjesztett keresettel kapcsolatban - az általa részletesen levezetett okfejtés során - helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes igénye nem évült el, a másodfokú bíróság annak jogi indokaival egyetértett.

A kutatási szerződés célját és tárgyát - figyelemmel a kutatási ajánlatra, a kutatási szerződésre, valamint a kutatási jelentésre, továbbá a szerződést aláíró **Sz. L.** (volt felperesi alkalmazott és dr. **F. I.** (volt alperesi cégvezető) tanúk vallomására - az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen értékelte és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes számára lényeges volt, hogy az elkészült tanulmány innovációs járulék kedvezmény igénybevételére jogosítsa. Ezzel kapcsolatban rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az innovációs járulék csökkentésének jogszabályi feltétele az is, hogy ne csak formailag feleljen meg a megrendelt tevékenység a kutatás-fejlesztési tevékenységnek, hanem tartalmilag is (BH 2014/381).

A tanulmány tartalmi jellegének megítélése szakkérdés, az ezzel kapcsolatban beszerzett igazságügyi szakértői vélemény aggálytalan, azt a peres felek az elsőfokú eljárásban nem kifogásolták.

A felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdésében rögzített kárenyhítési kötelezettségét nem sértette meg, a másodfokú bíróság osztotta e körben az elsőfokú bíróság jogi indokolását.

A felperes a Ptk. 310. §-a alapján teljes kártérítésre jogosult, figyelemmel az 1/2012. (VI.21.) PK vélemény 14. pontjára és a I. számú Polgári Gazdasági Elvi Döntés III. pontjában foglaltakra. Jelen esetben a felperes kára nemcsak a szerződésben kikötött megbízási díj, hanem az adóhatósági határozat alapján, az erre tekintettel kiszabott adóbírság és késedelmi pótlék is.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg.

Az alperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a fellebbezésén le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

Budapest, 2015. év február hó 26. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő